

Papp Sára Örményesen élő 17 éves diáklány készülő regényéből fogadjanak szeretettel egy részletet az őszi, az elmúlásról...

Ő s z

"Este újra kimentem a sírhoz. Nem bírtam elviselni, elfogadni, hogy vége egy életnek. Egy életnek, ami szinte még csak most kezdődött el. A temető csendes volt, s kihalt. Úgy tűnt, hogy egyedül én voltam az, aki ilyen hideg, nyirkos időben megemlékezik egy szeretettéről...egy barátjáról.....A sírkő kitűnt a többi közül: a fehér márványkő úgy csillogott a sötét éjben, hogy rögtön szemet szúrt bárkinek, aki csak afelé pillantott. Bele ridegséggel vésték a nevét....Papp Márton 1991-2008. Béke poraira!...Csak ennyi. Ennyi állt a gyönyörű hideg kövön. Szinte már nemes egyszerű, fekete stílusával, színével megnyugvást kölcsönzött. Mégis ahogy elolvastam és felfogtam...újra és újra összeszorult a szívem.

A friss koszorúk, az illatos virágok szétszórva feküdtek a puha földön, persze ez a sötétben nem látszott, mégis éreztem őket, törökülésben elhelyezkedtem a sír előtt a földön, és néztem, gondolkodtam. Persze még most sem bírtam sírni miatta. Nem azért, mert nem szerettem, dehogyis. Nagyon a szívemhez nőtt, és igen, hiányzik még mindig. Egyszerűen nem bírom felfogni, hogy ő már nincs többé. A temetésen és a szomorúságon kívül minden ugyanolyan volt, mint bármelyik nap. Csak éppen nélküle.....A gyászom olyan mély volt, olyan szomorú, hogy a szemeim még órák múlva is szárazon maradtak. Egyre sötétebb lett odakint, de nem izgatott. Fejemre húztam fekete pulcsim kapucniját, és úgy hallgattam tovább az egérre vadászó baglyok huhogását. Később cipők csikorgására lettem figyelmes. A kavicsok csak úgy pattogtak, végül ismét csönd lett, s hat sötét árny tornyosult fölém, hát eljöttek a többiek is. Szó nélkül leültek mellém, a fiúk zsebéből előkerült egy csomag gyertya, amiket sorra meggyújtottunk, majd elhelyezkedtünk a földön. Gyönyörűen nézett ki.....Szerintem ő is büszke lenne rá, tetszene neki. Halkan átöleltük, átkaroltuk egymást mindannyian. S a sóhajtozások, nyelések közben végre átszakadt a gát, elkezdtem sírni.

Hangosan zokogtam, a többiek vigasztalni próbáltak, de láttam, a könnyeimen keresztül láttam, hogy nekik is egytől egyig könny csurgott az arcukon....Addig maradtunk ott, amíg az összes gyertya leégett. Ekkor már hajnalodott, s szépen sorban hazaszállingóztunk. Még utoljára megsimítottam a hideg követ, és egy utolsó, árva könnycseppet ejtettem el érte...Ennyit, ezt igazán megérdemelte. Hiszen annyira szerettük és nem. Még most is mindig örökön örököké szeretni fogjuk Őt."